

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

TOY GERARD FAIRLIE

ΔΥΟ ΦΙΛΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Η δεσποινίς Ζινέττ, φεύγοντας εκείνο το βράδυ απ' το μεγάλο κατάστημα γυναικείων φορεμάτων του κ. Πατού, όπου εργαζότανε ως μανεκέν, είχε εξαιρετικό κέφι. Όλα της φαινόταν χαρούμενα και γελαστά, την έκαναν μάλιστα και την ίδια να γελάει με την καρδιά της. Ο καιρός όμως ήταν συννεφιασμένος και τότε-πότε έπεφτε ψιλή βροχή. Άλλά αυτό φυσικά δεν εμπόδιζε το τρελλό Παρίσι να γλεντά...

Συνήθως η Ζινέττ φεύγοντας απ' το κατάστημα, πήγαινε κατ' ευθείαν στη σοφίτα, όπου καθόταν, σε κάποιο στενό δρομάκι. Απόψε όμως δεν είχε καμιά διάθεση να κλεισθή από τις έφτά μέσα στο σπίτι της και καθώς περπατούσε και χάζευε στους δρόμους, αναπολούσε όλα όσα της είχαν συμβή εκείνη την ημέρα στο κατάστημα.

Την ειδοποίησαν πρώτα-πρώτα ότι την ζητούσε ο διευθυντής. Άμέσως εκείνη έβγαλε γρήγορα - γρήγορα το φόρεμά της, έβαλε την ποδιά της κ' έπηγε και χτύπησε την πόρτα του γραφείου του δειλά. Ένα αυστηρό «έμπρός» ακούστηκε από μέσα. Άνοιγοντας η Ζινέττ την πόρτα είδε τον κύριο Πατού καθισμένο στο γραφείο του, να παίζει με το μονόκλ του.

— Κάθησε, Ζινέττ, της είπε.

Φυσικά αυτό ήταν μεγάλη τιμή για τη Ζινέττ, γιατί κανείς, ως τώρα, δεν είχε καθήσει εμπρός στον διευθυντή του.

— Ξέρεις, Ζινέττ, εξακολούθησε ο κ. Πατού, ότι αυτό που έκανες, να μου στείλεις δηλαδή σχέδια φορεμάτων δικής σου έπινοήσεως, ήταν πολύ τολμηρό και θρασύ; Κανείς ως τώρα, δεν είχε τολμήσει να κάνει ένα τέτοιο πράγμα...

Σου το συγχώρησα όμως, γιατί σκέφτηκα άμέσως το γλυκό σου προσωπάκι και έφαντάσθηκα την παιδική σου άφέλεια, ή όποια σε παρακίνησε να το κάνης αυτό... Έπειτα στα σχέδιά σου θρήκα δυο-τρεις γραμμές, αρκετά καλές. Δεν τ' άσκησα, όπως θα έκανα, σαν να ήσαν όποιουδήποτε άλλου... Για να μάθης όμως να σχεδιάζης, πρέπει να μάθης ζωγραφική... Σκέπτομαι λοιπόν ότι θα μπορούσα να σου δίνω λίγα μαθήματα κ' έτσι ίσως μπορέσης μια μέρα να γίνης μεγάλη σχεδιάστρια... Άλλά τώρα καλύτερα να σκεφθούμε το παρόν... Λοιπόν σου αυξάνω το μισθό σου κατά 50 φράγκα την εβδομάδα και από σήμερα θα έργάζεσαι στο διπλανό δωμάτιο, κοντά μου. Άσφαλώς λίγοι άνθρωποι, θα σου φερόντουσαν όπως εγώ!... Και τώρα μπορείς να π'άς στη δουλειά σου...

Η Ζινέττ, σ' όλο αυτό το διάστημα, τ' ά είχε κυριολεκτικώς χαμένα. Σε λίγο όμως, όταν βγήκε στον δρόμο, το πρόσωπό της γέμισε άμέσως χαρά κ' έτσι χαρούμενη διέσχισε τώρα τους κεντρικότερους δρόμους του Παρισιού, σαν να ήθελε να δείξη τη χαρά της σ' όλο τον κόσμο...

Έτσι χαρούμενη πάντα, άφου πέρασε από τους κεντρικότερους δρόμους, έφτασε και στην όδο Λουί, όπου κατοικούσε. Άνοιξε την πόρτα με το κλειδί που είχε στην τσάντα της, και μέσα στο σκοτάδι, άρχισε ν' ανεβαίνει με προσοχή τις σκάλες. Όταν έφθασε επάνω, είδε με άπορία, ότι το φως του διαδρόμου ήταν σβυστό, ενώ συνήθως ήταν πάντα άναμμένο. Ήταν έτοιμη να τ' άνάψη, όταν δυο χέρια την έπιασαν και κάποιος τη φίλησε στο στόμα!

Όταν συνήλθε απ' το ξάφνιασμά της και τον τρόπο της, δεν είδε κανένα κοντά της. Δεν ήξερε τί να υποθέση... Πώς ο άγνωστος που τη φίλησε είχε εξαφανισθή έτσι γρήγορα; Στο διπλανό δωμάτιο έμενε κάποιος γέρος. Φυσικά δεν μπορούσε να είναι αυτός. Τότε ξαφνικά πέρασε απ' το μυαλό της μια σκέψη. Μήπως ήταν κανένας άναιδής θαυμαστής της, που την είχε παρακολουθήσει ως το δωμάτιό της, μόνο και μόνο, για να της κλέψη ένα φιλή; Μά πώς όμως άνέθηκε επάνω, χωρίς να τον δη; Και μ' αυτήν την σκέψη χτύπησε το κουδούνι δυνατά.

Όταν συνήλθε απ' το ξάφνιασμά της και τον τρόπο της, δεν είδε κανένα κοντά της. Δεν ήξερε τί να υποθέση... Πώς ο άγνωστος που τη φίλησε είχε εξαφανισθή έτσι γρήγορα; Στο διπλανό δωμάτιο έμενε κάποιος γέρος. Φυσικά δεν μπορούσε να είναι αυτός. Τότε ξαφνικά πέρασε απ' το μυαλό της μια σκέψη. Μήπως ήταν κανένας άναιδής θαυμαστής της, που την είχε παρακολουθήσει ως το δωμάτιό της, μόνο και μόνο, για να της κλέψη ένα φιλή; Μά πώς όμως άνέθηκε επάνω, χωρίς να τον δη; Και μ' αυτήν την σκέψη χτύπησε το κουδούνι δυνατά.

Όταν συνήλθε απ' το ξάφνιασμά της και τον τρόπο της, δεν είδε κανένα κοντά της. Δεν ήξερε τί να υποθέση... Πώς ο άγνωστος που τη φίλησε είχε εξαφανισθή έτσι γρήγορα; Στο διπλανό δωμάτιο έμενε κάποιος γέρος. Φυσικά δεν μπορούσε να είναι αυτός. Τότε ξαφνικά πέρασε απ' το μυαλό της μια σκέψη. Μήπως ήταν κανένας άναιδής θαυμαστής της, που την είχε παρακολουθήσει ως το δωμάτιό της, μόνο και μόνο, για να της κλέψη ένα φιλή; Μά πώς όμως άνέθηκε επάνω, χωρίς να τον δη; Και μ' αυτήν την σκέψη χτύπησε το κουδούνι δυνατά.

κοκυρά της.

— Τί συμβαίνει και χτυπάς έτσι; τη ρώτησε θυμωμένη, αν και ή κυρά-Μπισάρ την άγαπούσε πολύ.

— Δεν ξέρω, κυρά-Μπισάρ... Άλλά μήπως είδατε ν' ανεβαίνει εδώ κανένας άνδρας;

Και λέγοντας αυτά ή Ζινέττ, σκούπισε μηχανικά το στόμα της.

— Δεν σε καταλαβαίνω, παιδί μου, της είπε ή κυρά-Μπισάρ κ' έκάθησε σε μια πολυθρόνα.

— Νά! Σ' άς έρωτώ εάν ήλθε κανένας κύριος!... Κάποιος ό όποιος φαίνεται ότι θα με παρακολούθησε και... Ξέρετε δεν θέλω να έρχεται κανείς εδώ.

— Ά! Αυτό ήταν όλο! είπε ή κυρά-Μπισάρ γελώντας.

Κι' άμέσως επρόσθεσε:

— Έννοια σου, παιδί μου, και όταν έλθη θα καλοπεράση, γιατί τώρα μένει μαζί μου κι' ό άνεπιός μου ό Έρρίκος και θα τόν υποδεχθή καλά... Μά άς μιλήσουμε τώρα για τίποτε άλλο... Πώς έφάνηκαν στον διευθυντή σου τ' ά σχέδια;

Η Ζινέττ τότε με χαρά, της διηγήθηκε όσα της είχε πεί ο κ. Πατού.

— Ά! μπράβο παιδί μου, αυτό που μου είπες, μ' ευχαρίστησε πολύ. Φαίνεται πως έχεις ταλέντο... Δεν μοιάζεις με τόν άλλο ένοικιαστή μου, τόν Φίλιππο Τυρέλ, που θέλει να κάνει τόν ζωγράφο, ενώ δεν είναι παρά ένας τεμπέλης. Τώρα που σου μιλάω, μου χρωστάει δυο μηνιάτικα...

— Είναι όμως πολύ συμπαθητικός, την διέκοψε ό Ζινέττ.

— Νά! Και αυτός είναι ό λόγος που δεν τόν πετάω έξω με τις κλωτσιές... Ξέρει ό άθλιος και κάνει κάτι ώραία κομπλιμέντα, που με σκλαβώνουν...

Όταν έφυγε ή κυρά-Μπισάρ, ή Ζινέττ κάθησε κ' έφαγε ό,τι είχε εκείνο το βράδυ. Έπειτα ξάπλωσε στην πολυθρόνα της και άρχισε να διαβάξη ένα ρωμάντσο. Ένώ όμως διάβαζε, εξαφνα το φως του δωματίου της έσβυσε άπτόμα και ή Ζινέττ δεν έβλεπε πια τίποτα μπροστά της.

Σε μια στιγμή τ' άχασε κι' άρχισε να φοβάται. Σηκώθηκε λοιπόν και πήγε να χτυπήση το κουδούνι, μά μόλις έκανε δυο θήματα, δυο χέρια την έπιασαν πάλι. Τ' ά χέρια αυτά την έσφιξαν δυνατά και αυτός που την τραβούσε, την φίλησε στο στόμα.

— Ά! Μά επί τέλους ποιος είσθε, κύριε, φώναξε έξω φωνών ή Ζινέττ. Μάθετε ότι είσθε πολύ άναιδής...

— Μήπως θέλετε, δεσποινίς, να χτυπήσω το κουδούνι;... Δεν άπαντάτε; Θέλετε να χτυπήσω το κουδούνι ή ν' άνάψω το φως;

— Άνάψτε το φως; απάντησε ή Ζινέττ τρομαγμένη, με φωνή που έτρεμε από ταραχή.

Όταν φωτίσθηκε το δωμάτιο, δεν μπόρεσε να συγκρατήση μια κραυγή έκπληξεως.

— Θεέ μου!... Ο κύριος Τυρέλ, ό ζωγράφος;... φώναξε.

— Όλόκληρος, δεσποινίς, και είμαι σ' άς διαταγ' άς!

— Έξηγηθήτε μου, κύριε... Τί ζητάτε εδώ;

— Άπλούστατα, δεσποινίς... Είσθε πολύ ώραία... Έχετε ώραία μάτια, μύτη, μαλλιά, θαυμάσιο στόμα... Ά! Αυτό το στόμα!...

— Φτάνει, κύριε!... Πάψτε να λέτε άνοησίες!

Η Ζινέττ δεν ήξερε τί να κάνει... Να τόν πετάξη έξω με τις κλωτσιές ή να φωνάξη την κυρά-Μπισάρ...

Όστόσο δεν έκανε τίποτε απ' τ' ά δύο...

— Λοιπόν θα μου πητε, κύριε Τυρέλ τί θέλετε εδώ; Τί ζητάτε επί τέλους;

— Έχω συνηθίσει, ξέρετε, να με φωνάζουν Φίλιππο, χωρίς τ' ά «κύριε».

— Σ' άς παρακαλώ, έξηγηθήτε μου άμέσως! του ξαναείπε ή Ζινέττ καταθυμωμένη. Άλλοιώς θα φωνάξω την κυρά-Μπισάρ να πετάξη και σ' άς και τ' ά πράγματά σας στο δρόμο.

Τ' ά λόγια της όμως αυτά, είχαν περίεργο άποτέλεσμα. Άμέσως τ' ά πρόσωπο του Τυρέλ, έγινε γελαστό.

— Ω! Άν τ' ά κάνετε αυτό, άγαπητή μου, θα μου παρείχα-

— Λοιπόν, σου αυξάνω τόν μισθό σου κατά 50 φράγκα την εβδομάδα...

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΚΡΕΑΤΟΠΗΤΤΑ ΜΕ ΤΥΡΙ (ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ)

Το είδος αυτό των φαγητών είναι σύνηθες εις όλα τα Έπτάνησα, περισσότερο όμως εις την Κεφαλληνίαν. Άλλα κ' εκεί πάλιν διαφέρουν ή κρεατόπηττες από χωριό σε χωριό. Μιά από τις πηττες αυτές της περιοχής του Ληξουριού είναι και ή ακόλουθος, όπως την περιγράφει ή αποστείλασα κ. Φ. Δ.

Παίρνουμε, κατά προτίμησιν, κρέας άρνιού ή πρόβειο, ψαχνό μέρος, έως μια όκά, μισή όκά πατάτες καθαρισμένες και κομμένες μικρές, μισή όκά κρεμύδια κομμένα φέτες ψιλές, 60—70 δράμια τυρί άσπρο φέτα, λυωμένο ή τρίμματα, 3—4 αυγά, λίγο μαϊντανό, άνιθο, δύοσμο και ανάλογο άλατοπίπερο και μια κουταλιά της σούπας άλεύρι. Βράζουμε πρώτα το κρέας κομμένο σε κομμάτια, όσο μισό λουκούμι έκαστον, να θράση με τα κρεμύδια και τόσο νερό που να σκεπάσει το κρέας, προσθέτουμε άλατοπίπερο και λίγο βούτυρο εάν είναι το κρέας παχύ, αν όμως είναι άπαχο, τότε βάζουμε πιο πολύ βούτυρο. Άμα πλησιάσει να θράση το κρέας, ρίπτομεν και τις πατάτες και προσέχουμε να μη πάραθράσουν και λυώσουν. Πρέπει δε, άφου άποθράση το κρέας να μείνη με αρκετή σάλτσα το φαγητό και το βγάζουμε από τη φωτιά. Τότε κτυπούμε τα αυγά εντός λεκάνης και τρίβουμε το τυρί τρίμματα, όπως για όμελέτα, προσθέτουμε το άλεύρι, αναλύοντες αυτό πρώτα με λίγο κρύο νερό, έπίσης τον μαϊντανό, τον άνιθο και τον δύοσμο και άφου μισοκρυσώσει το φαγητό τα περιλούομεν στην κατσαρόλλα.

Έχουμε έτοιμάσει προηγουμένως φύλλο σπιτικό με άλεύρι, λίγο βούτυρο μέσα ή λάδι και 1—2 αυγά και όσο νερό σηκώσει να γίνη ζύμη σφικτή. Άνοιγονται δύο φύλλα, ένα για κάτω του ταψιού και άλλο για σκέπασμα. Και ψήνεται σε φούρνο, όπως όλα τα πικίσια και ή κρεατόπηττες.

ΦΥΓΑΔΕΛΙΑ (ΦΟΥΓΚΑΤΕΛΙ)

Μολονότι ως και άλλοτε έτονίσασμεν, σκοπός επί του παρόντος της στήλης αυτής είναι ή άπλη περισυλλογή των διαφόρων τοπικών φαγητών, άτινα εις μέλλοντα χρόνον θα άποτελέσουν θέμα έρεύνης από τεχνικής και έθνολογικής άπόψεως, εν τούτοις παρεκβάσεις τινές, όπως και εις το προηγούμενο τεύχος, είναι χρήσιμοι δια να κατανοηθή πληρέστερον ή αξία της περισυλλογής ταύτης, δια της οποίας θα διευκρινισθούν και έτυμολογικώς άκόμα, αι όνομασiai διαφόρων φαγητών, εκ των οποίων μερικαι έχουν ύποστη τοιαύτας παραφθοράς, ώστε να άποτελούν πλέον πραγματικούς γρίφους.

Εις την σειράν των παρεφθαρμένων όνομασιών είναι και ή άνωτέρω Φ υ γ α δ έ λ ι α και ούτως αναγράφεται και εις τους καταλόγους των λαϊκών έστιατορίων. Η λέξις αυτή προέρχεται από την Ιταλικήν και σημαίνει άπλούστατα σ η κ ω τ ά κ ι α (φουγκατέλο λέγεται το σηκώτι) και ούτως έφθασε το φ ο υ γ κ α τ έ λ ι, όπερ σημαίνει σηκωτάκια κομμένα, να μετατραπή εις Φ υ γ α δ έ λ ι α! Τώρα εάν πρόκειται περι φαγητού Ιταλικής ή έλληνικής έπινοήσεως, τουτο είναι ζήτημα έπίσης Ιστορικής αναψηλαφήσεως, ήτις άσφαλώς θα φέρη εις φως την έλληνικήν καταγωγήν του, όπως όλα τα παρασκευάσματα της συνθετικής μαγειρικής, ή όποια είναι έξ όλοκληρου προγονικών μας δημιουργημάτων των μεθομηρικων χρόνων, όποτε έτέθησαν αι βάσεις της μαγειρικής τέχνης, όπως την έννοοϋμεν σήμερα και ουχι ή άπλη ψήσις των τροφίμων άπ' ευθείας επί της πυράς, ως έγένετο το μαγείρεμα των φαγητών μέχρι της έποχής εκείνης.

Τα Φουγκατέλι λοιπόν γίνονται από σηκωτάκια άρνιού, κατά τρόπον που κάνομεν και τα σουβλάκια. Κόπτονται τα σηκωτάκια εις μικρά κομματάκια και άλατοπιπερώνονται αρκετά. Τους ρίχνουμε και λίγη ρήγανη και άνιθο. Περιτυλιγονται δε με μόλια άρνιού γύρω, ώστε να πάρη δυο δίπλες ή μόλια. Δένεται τότε με σπάγγο, έδω κ' εκεί για να μη ξετυλιχθή στο ψήσιμο και ψήνεται στη σούβλα, όπως το κοκορέτσι.

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

τε μια μεγάλη έκδούλευσι. Βλέπω όμως ότι έχετε δυο θαυμάσια... πόδια κ' έτσι θα μπορέσω να τελειώσω το πορτραίτο της «Αφροδίτης» μου...

— Να είσθε πιο σοβαρός, κύριε, απέναντί μου... και έπιμένω να μου δώσετε έξηγήσεις γι' αυτή σας τή στάσι.

— Καλά, θα σας έξηγήσω λοιπόν τή στάσι μου αυτή. Το αρχικό μου σχέδιο όμως ήταν άλλο.

»Όλο αυτό το τέχνασμα, το έκανα για ν' αναγκασθή ή κυρά Μπισάρ να με πετάξη έξω. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι της χρεωστώ δυο μηνιάτικα και σαν φύγω άπ' έδω κανονικά, είμαι υποχρεωμένος να της τα πληρώσω, πράγμα που δεν μπορώ να το κάνω. Δεν έμενε λοιπόν άλλο, παρνα να την έξαναγκάσω να με διώξη και σκέφτηκα αυτό το τέχνασμα, που σας έκανα για να μη θγώ και ίπολύ... ζημιωμένους!... Φυσικά σείς θα κάνατε τα παράπονά σας στην κυρά-Μπισάρ κ' εκείνη θα μ' έδιωχνε. Το πρώτο όμως φιλι που σας έδωσα, μ' άρεσε πολύ, και γι' αυτό ρύφτηκα στην κάμαρά σου για να σας δώσω άλλο ένα!... Βέβαια, τώρα, άφου θα μείνω, είμαι αναγκασμένος να πληρώσω... αλλά άφου πρώτα πουλήσω την εικόνα μου, που μόνο χάρις σ' εσάς θ' άποτελειώσω...

— Όστε τώρα αλλάξατε γνώμη ; Δεν θέλετε πια να σας διώξη ή κυρά-Μπισάρ ;

—Βέβαια όχι! Πρέπει να ξέρης Ζινέττ, ότι τώρα που σ' έγνωρίσα καλά, μου είναι άδύνατον να φύγω... Άλήθεια, Ζινέττ, θα μου συγχωρήσης αυτό που σου έκανα;

— Καλά... Καλά... Και άφου δεν θα φύγετε, πως θα πληρώσετε ;

— Αυτό δεν το σκέφτηκα άκόμα έντελώς.

»Επειτα από λιγόλεπτη σιωπή, ή Ζινέττ του είπε με σοβαρό ύφος:

— Καλά, τότε θα σας βοηθήσω εγώ... Άλλά θα μου δώσετε τον λόγο σας ότι θα εργασήτε στο μέλλον και δεν θα είσθε πια τεμπέλης. Άκούστε καλά τι σας λέγω...

— Σου το ύπόσχομαι, Ζινέττ. Άλλωστε τώρα βλέπω καλά τί μου έλειπε. Τί μ' έκανε να μείνω άργός... Μου έλειπε ή έμπνευσις... και αυτή είσαι σύ... Μ' έκανες τώρα ν' αγαπήσω τή δουλειά, που έως τώρα δεν μπορούσα να την ύποφέρω.

— Ναι, αλλά ή κυρά-Μπισάρ δεν μπορεί να περιμένη περισσότερο... Γι' αυτό θα σας δώσω εγώ χρήματα να την πληρώσετε κ' έπειτα σείς...

— Ά! Όχι, όχι!... Αυτό ποτέ! τή διέκοψε ό Φίλιππος με δυνατή φωνή.

— Μη φωνάζετε, κύριε Τυρέλ, κ' άκούστε με. Δεν θα σας δανείσω χρήματα, όπως νομίσατε, αλλά άπλως θα κάνουμε μια ανταλλαγή. Θα με μάθετε να σχεδιάζω. Δεν το βρίσκετε αυτό ωραίο ;

»Ο Φίλιππος κάτι ήθελε να πη. Ίσως και να διαμαρτυρηθή... Μά ή Ζινέττ δεν τον άφησε να πη λέξι και ό Τυρέλ έμεινε με το στόμα άνοιχτό...

»Επειτα από 15 ήμέρες ό Φίλιππος και ή Ζινέττ παντρεύοντουσαν κ' έγιναν το πιο ταιριαστό ζευγάρι. Όλοι οι γνωστοί τους έστειλαν δώρα στους νεονύμφους... Τρία άπ' αυτά όμως ήσαν τα καλύτερα. Του γέρου κυρίου, που έμενε στο διπλόν δωμάτιο της Ζινέττ. Της κυρά-Μπισάρ και του κ. Πατού, ό όποιος έπιπροσθέτως παρήγγειλε στον Φίλιππο να του κάνη το πορτραίτο του.

Κ' έτσι, σιγά-σιγά, ό Φίλιππος έγινε γνωστός, χάρις στον κ. Πατού, στον καλύτερον καλλιτεχνικό κόσμο. Και προ παντός χάρις στην αγαπημένη του, τή μικρή Ζινέττ. Μέσα στην άγάπη της είχε ξαναβρή τήν έμπνευσι του, που την είχε χάσει τόσο καιρό τώρα...

ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

»Όταν έχης στον λαιμό σου κρεμασμένο πουγγί, μη φοβάσαι την κρεμάλα.

»Ο φτωχός δεν πρέπει να θυμώνη.

»Το ξένο ψωμί έχει νοστιμάδα.